

Tussen oe & mien

Hij zoekt erkenning, maar dat zoek ik ook!

Aan de keukentafel van het moderne melkveebedrijf begint vader te vertellen: “Nu heb ik alles zo goed geregeld: op tijd het bedrijf overgedragen, op tijd verhuisd naar het dorp, maar van binnen ga ik kapot. Ik had niet gedacht dat het zo moeilijk zou zijn om los te laten. Ik ben bang dat hij me niets meer vertelt, dat ik niet meer weet wat hier gebeurt. Hij maakt keuzes zonder dat ik het weet. Ik durf er niet eens meer naar te vragen. Hij reageert dan zo boos dat ik maar niets meer zeg.”

Ik kijk de zoon aan. Hij staart naar de tafel, de armen over elkaar. Ik vraag, wat het met hem doet dat zijn vader zo verdrietig is. “Niets! Hij geeft overal kritiek op. Er is zoveel gezegd. Logisch toch dat ik niets meer overleg en hem neger?” Ik vraag hoe het komt dat de emotie van zijn gezicht afspat, als het hem niets doet. Schokschouderend beginnen de tranen over zijn wangen te biggelen. Vader zit ernaast, de ogen op de tafel gericht.

Ik vraag of ze elkaar wel eens knuffelen of troosten. Beiden reageren direct: “Nee! Nooit!” De zoon vertelt dat hij het wel geprobeerd heeft, als kind al. Aan de buitentkant klopte alles, maar van binnen, als hij verdrietig of bang was of behoefte had aan contact, voelde hij zich alleen. ‘Sterk zijn’, dat was de moraal van het gezin. Ik kijk vader aan en vraag of hij wil samenvatten wat zijn zoon zegt. Het antwoord is mooi en pakkend: “Hij zoekt erkenning, maar dat zoek ik ook. Ik heb het nooit gekregen van mijn ouders, nooit gegeven aan mijn kinderen en ik zou het zo graag ontvangen”.

Terwijl beiden nog zitten te snikken, vraag ik aan de zoon of hij zijn vader die erkenning zou kunnen geven. Dat kan hij. “Ik ben zo dankbaar voor alles wat mijn ouders voor mij hebben gedaan. En zo dankbaar dat ik dit prachtige bedrijf over mag nemen. Dat mijn vader er alles aan gedaan heeft om mij en mijn gezin deze

*“Ik zie dat jullie het zwaar hebben,
maar ik heb toch nog één vraag”*

toekomst te gunnen. Mocht één van mijn kinderen later boer willen worden, dan hoop ik dat ik hetzelfde voor mijn kinderen heb betekend”. Ik kijk vader aan en vraag wat zijn zoon zegt. Snikkend antwoordt hij: “Hij is mij dankbaar”. Ik zeg: “Ik zie dat jullie het zwaar hebben, maar ik heb toch nog één vraag aan pa. Zou jij je zoon erkenning kunnen geven?” Dat kan hij. “Ik ben zo trots op jou. Ik vind het zo knap hoe jij je kinderen geeft wat mij nooit gelukt is. Hoe je niet alleen van je bedrijf geniet, maar ook van je gezin. Ik vind het zo fijn dat wij hier samen zitten, dat je mijn zoon bent”.

Zoon gaat staan. Hij steekt zijn armen uit naar zijn vader. Ik kan alleen maar hopen, bidden bijna, dat vader ook zal gaan staan. Dat gebeurt. Ze vallen elkaar in de armen, ze houden elkaar vast en ze huilen tranen van verdriet en blijdschap, maar niet meer van boosheid. Als ze weer gaan zitten, zegt de vader: “Dit hebben wij nog nooit tegen elkaar gezegd. Wat heb jij een zwaar beroep.” Ik antwoord: “Nee, dat heb ik niet. Ik heb het mooiste beroep van de wereld!”

Paulien Hogenkamp

Paulien Hogenkamp komt op zaterdag 28 september naar de Naoberdagen in Lievelede. Ze geeft een interview, waarbij lezers van Naober ook vragen mogen stellen. Kom naar het Naoberpodium, achter op het terrein van Erve Kots.

Hulp nodig?

Kijk voor meer informatie op www.agrarischecoaching.nl. Voor persoonlijke begeleiding. Alleen uw verhaal kwijt, of maakt u zich zorgen over iemand? Dan kunt u bellen met de vertrouwenslijn 085-1303430. Ook Naober is bereikbaar voor uw verhaal via info@naober.nl